

[Aage Fogh.]

heldigt at gå over finanskassen. Jeg tror hellere, landbrugerhvervet må prøve at klare problemet selv; det kan det nemlig udmærket, hvis bare det vil.

Alt det, der er sagt om realkreditinstitutionerne i dag, er ingenlunde for stærkt, tværtimod. Nu siger det ærede medlem hr. Foged, at han tvivler på, at der kan komme noget ud af de forhandlinger, der føres i realkreditkommissionen. Jeg tror, det ærede medlem har ret. Jeg tror heller ikke, der kommer noget ud af forhandlingerne i realkreditkommissionen, men jeg tror, der vil komme til at foreligge et materiale, som kan tilstilles folketingset til efteråret, på grundlag af hvilket vi — hvis vi vil — kan lægge forholdene således tilrette, at landbruget kan skaffe de penge, det har brug for. Det, der efter mit skøn er nødvendigt i dag for det moderne landbrug, er en mulighed for at belåne besætning og inventar; det er man udelukket fra efter de gældende regler. Den kommission, der sad i 30'erne, indførte den helt urimelige bestemmelse, at besætning og inventar ikke må sættes til mere end 10 pct. af værdien af jord og bygninger, og derfor kan der praktisk talt ingen lån gives. Hvis man laver lokalt betonede hypotekforeninger, der kan yde lån i besætning og inventar mod pant deri, er det muligt at skaffe pengene, for dansk landbrug er, som jeg sagde det før, ikke belånt med mere end ca. 33 pct.

I relation til det, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen sluttede med at sige om husmandskreditforeningerne, vil jeg gerne sige, at det i den grad har ærgret mig, at den kommission, der sad 1950—52, sluttede med det resultat, at husmandskreditforeningerne så at sige blev hemmet i deres virksomhed; de blev tvunget ud af belåningen af husmandsbrugene i så høj grad, at de måtte afgive 26 pct. af deres pant. Det er de store kreditforeninger, der kan gøre det, og derfor må det være muligt med lidt anstrengelse og god vilje at gennemføre et lovforslag om en forhøjelse af husmandskreditforeningernes lånegrænse; så ville der være mulighed for at komme i gang; der er ingen grund til at vente med det til efteråret.

Den diskussion, som har fundet sted, har interesseret mig meget, for jeg tror på, at der er en mulighed for at lade vore realkreditinstitutioner ordne problemerne, hvis blot der kommer nogle friskere folk i ledelsen både her og dér.

Chr. Rasmussen: Efter den debat, der er ført her, føler man sig som landmand i virkeligheden en lille smule beskæmmet. Man taler om disse midler til udlån til forbedring af bygninger. Der har i de år ifølge denne lov om Marshalllån været udlånt godt og vel 100 mill. kr. til staldforbedringer o. s. v. Landbruget burde med de konjunkturer, der har været herskende gennem mange år, selv kunne klare dette uhyre lille spørgsmål, for det er uhyre lille. Hvis landbruget ville have ydet noget nær det samme, som f. eks. en arbejder yder til sin organisation, ville det have været i stand til at rejse langt større beløb end dem, der her er tale om. Blot et kontingent på 100 kr. pr. landbrugsejendom ville have givet ca. 20 mill. kr. om året eller 3 gange så meget, som der har været udlånt det sidste 1½ år, hvor der kun har været mellem 6 og 7 mill. kr. til rådighed.

Jeg kan derfor ikke lade være med som landmand at udstøde dette lille hjertesuk. Det er elendigt, at det skal være nødvendigt, at vi her i folketingset slås om sådanne bagateller, i stedet for at landmændene selv klarer dette økonomiske problem.

Fuglsang: Der er fra forskellig side udtalt bekymring over statsfinansieringen i almindelighed og vel nok over det sidste skridt, som det foreliggende lovforslag er udtryk for, i særdeleshed. Der er givet gode råd om, at landbruget selv skulle og burde klare sin finansiering i det store og hele.

Inden man udtaler sig på den måde, skulle man tage i betragtning, at det foreliggende lovforslag tager sigte på en ganske konkret situation, nemlig at det er overordentlig vanskeligt at gennemføre et ejerskifte, hvis den nye ejer skal udbetale det beløb, Marshalllånet udgør. Sådan er forholdet nu engang, og hvis man kigger landbrugets historie igennem, vil man se, at landbruget af forskellige grunde stadig har måttet stifte gæld for overhovedet at holde